

Soph. Tr. 1-48

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ

Λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς
 ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
 θάνῃ τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς οὔτ' εἴ τω κακός·
 ἐγὼ δὲ τὸν ἐμόν, καὶ πρὶν εἰς Ἴαιδου μολεῖν,
 5 ἐξοιδ' ἔχουσα δυστυχή τε καὶ βαρύν,
 ἣτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
 ναίουσ' <ἔτ'> ἐν Πλευρῶνι νυμφείων ὄκνον
 ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή,
 μνηστήρ γάρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῶον λέγω,
 10 ὃς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρός,
 φοιτῶν ἐναργῆς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
 δράκων ἐλικτός, ἄλλοτ' ἀνδρείω κύτει
 βούπρωρος, ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
 κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
 τοιόνδ' ἐγὼ μνηστήρα προσδεδεγμένη
 15 δύστηνος αἰεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην,
 πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναι ποτε.
 χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρω μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι,
 ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς,
 20 ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης
 ἐκλύεται με· καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
 οὐκ ἂν διείποιμ', οὐ γὰρ οἶδ', ἀλλ' ὅστις ἦν
 θακῶν ἀταρβῆς τῆς θεάς, ὃδ' ἂν λέγοι·
 ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ
 25 μὴ μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ.
 τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς Ἀγώνιος καλῶς,
 εἰ δὴ καλῶς· λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
 ξυστᾶσ' αἰεὶ τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
 κείνου προκηραίνουσα· νύξ γὰρ εἰσάγει
 30 καὶ νύξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
 κάφύσαμεν δὴ παῖδας, οὓς κείνός ποτε,
 γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβῶν,
 σπείρων μόνον προσεῖδε κάξαμῶν ἄπαξ·
 τοιοῦτος αἰὼν εἰς δόμους τε καὶ δόμων
 35 αἰεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τω.
 νῦν δ' ἠνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελῆς ἔφω,
 ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω.
 ἐξ οὗ γὰρ ἕκτα κείνος Ἴφίτου βίαν,
 ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῆδ' ἀνάστατοι
 40 ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν, κείνος δ' ὅπου
 βέβηκεν οὐδεὶς οἶδε, πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
 ὠδίνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.
 σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν·
 χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν, ἀλλ' ἤδη δέκα
 45 μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ' ἀκήρυκτος μένει.
 κᾶστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
 δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
 θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.